

L'home orquestra

Ramón Muntaner, cantant en excèdència, fa balanç en aquesta entrevista del seu primer any com a director del centre de promoció musical Ressonns, de la Generalitat de Catalunya.

Quan vas començar a treballar per a la Generalitat, vas dir que tenies un encàrrec, no un càrrec. ¿Es pot dir que ara l'encàrrec s'ha convertit en càrrec?

—Jo vaig començar a treballar pels volts del Nadal de 1989, per encàrrec de Xavier Bru de Sala, que llavors era director general de Promoció Cultural, en l'elaboració d'un projecte sobre les accions que es podien emprendre per normalitzar la música actual cantada en català. Al cap de sis mesos, l'estudi realitzat en aquesta primera fase va donar vida al que actualment és Ressonns, que funciona des de fa justament un any, amb només dues persones treballant-hi. ¿Càrrec o encàrrec? Jo sempre dic que el gran èxit de Ressonns, encara que pugui semblar un miracle, seria que desaparegués, perquè ja no fes falta. De tota manera, jo cada vegada em plantejo més les coses amb realisme i tinent en compte sobretot el present.

—¿El pressupost que té Ressonns és suficient?

—El pressupost que tenim és, evidentment, insuficient. Durant el mig any que vam funcionar el 1990, vam poder disposar de trenta milions de pessetes. Aquest any hem tingut setanta milions, sense incloure-hi els acords paral·lels amb TV3 i el Canal 33. Són anys difícils, per tota la febrada del 92, però el nostre pressupost és un dels pocs que encara ha crescut.

—Hi ha qui pensa que Ressonns va tirar la casa per la finestra organitzant el multitudinari concert de rock en

català al Palau Sant Jordi de Barcelona...

—El concert del Palau Sant Jordi no va ser deficitari. Entre els ingressos de les entrades i els dels patrocinadors, es va autofinçar. Ressonns hi va destinar inicialment uns trenta milions i, tot i que encara no se n'han fet els comptes definitius, es pot dir que es poden haver recuperat.

—També hi ha hagut qui ha dit que el concert s'hauria pogut organitzar igualment sense Ressonns i que la Generalitat va fer una jugada d'oportunisme polític...

—Potser sí que l'haurien pogut muntar els grups tots sols. Si ells ho haguessin volgut així, jo encantat. L'únic que vam fer a Ressonns, però, va ser recollir una idea conjunta, fruit dels contactes permanents que tenim amb els grups. Era el moment de fer-ho aprofitant les coincidències d'espai i de temps que es produïen.

—¿Qui és el que hi va sortir guanyant més, després del concert del Palau Sant Jordi?

—En primer lloc, els 22.104 joves —i encara n'hi va haver molts que es van quedar sense entrada— que van batre el rècord europeu d'assistència a un concert musical en un recinte tancat. En segon terme, tots els que es beneficien de la constatació que el rock en català té públic, i molt nombrós, i amb molt de futur. En un moment que els macroconcerts viuen una forta crisi —perquè hi ha hagut punxades en el nombre d'assistents—, que Sau, Els Pets, Sopa de Cabra i Sangtraït omplissin el Palau Sant Jordi desperta ganes

d'organitzar concerts a tot el país.

—Moltes persones es pregunten: "¿I després de Sant Jordi què?"

—Estan sortint moltes iniciatives interessants, com la de Reus o la de Pineda, on s'han organitzat actes relativament semblants. Ressonns ha de contribuir a impulsar circuits naturals, col·laborant en el que faci falta, en comptes de crear-ne d'artificials donant lloc a una situació fictícia. Seria dolent, trist, penós, lamentable i simptomàtic que no té futur que la música en català depengués només d'una institució, encara que hi dediqués tres-cents milions a l'any i fes molta feina. Hem de treballar junts, evitant els enfrontaments i sumant esforços, per la normalitat de la música cantada en català. O juguem tots, o estripem la baralla.

—Però Ressonns deu tenir projectes propis ben concrets...

—Sí. Un dels reptes pendents és organitzar una programació regular —setmanal o amb la periodicitat que faci falta— de concerts de rock en català en una sala a la ciutat de Barcelona. L'altre és consolidar l'oferta de recitals de cançó al Jove Teatre Regina de Barcelona —on hi ha hagut una mitjana d'assistència del vuitanta-cinc per cent de les localitats— i fer que l'experiència s'escampi a altres ciutats de Catalunya, objectiu que aquest any no s'ha pogut assolir, entre altres raons, perquè hi havia eleccions municipals i tot depenia massa dels canvis que hi pogués haver als ajuntaments. El que ens cal és no fer focs d'encenalls i tenir clar que seria infantil pensar que

les coses poden canviar en pocs mesos. Tampoc no podem fer dirigisme, sinó que cal que siguem objectius i que Ressonns passi desapercbut, per tal que sigui notícia el que fa. S'ha d'anar fent aparador i que cadascú vagi escollint.

—*¿Creus que és suficient la presència dels cantants i grups en català a TV3 i al Canal 33?*

—No. Aquí es fan coses interessants i s'han de poder veure per televisió. Si hi ha un producte musical digne fet en aquest país i un altre fet a fora, primer s'ha de poder ensenyar per televisió el que es fa aquí. Hem de desacomplexar-nos i trobar un equilibri just. No tot el que es fa en català és bo i seria perillós que el que és dolent anés sortint sortint en programes fins a convertir-se en un *ghetto* de folklore pur, però també és cert que no es dóna una preferència, que hauria de ser lògica i normal —com passa arreu—, al que es fa de bo, que és molt, al país. No és descobrir res nou dir que es fan coses interessants aquí que, segons la televisió, no consta que es facin.

—*Alguns dels sectors implicats en la música que es fa en català són del parer que s'ha avançat molt poc en el terreny d'ajudes a les discogràfiques, a la compra d'instruments musicals, etc.*

—Aquests temes no entren en les competències de Ressonns, que no dóna subvencions i tampoc no pot prendre cap decisió política, perquè fa una feina tècnica, no pas política. Jo sóc un tècnic, no un polític.

—*¿No et vénen sovint ganes de tornar a cantar i deixar la feina de Ressonns?*

—Quan has estat cantant molts anys i t'ho deixes per un temps, sempre tens ganes de tornar-hi. Però de moment trobo útil la feina de Ressonns, encara que sempre estigui rebent pressions per totes bandes. Al cap i a la fi, és difícil demanar paciència a qui té motius per no tenir-ne. **Xevi Planes**